

Зарадва се много баба Цоцолана, че работникъ станахъ. Но най се зарадва бръснарътъ Лавренти, че сдоби край мене доходни клиенти. Всички пати-ланки, всички патиланци идватъ все при мене. И всѣки де майка, де леля, де татко, де кака, де батко, за ржка все води — че вредъ се прочуха моите славни моди.

Далъ Господъ клиенти. Но майстори малко. Решихъ да изкарамъ отъ мойта дружина. Единъ день Лавренти нѣкъде замина. Свикахъ мойтъ хора. Гребени имъ дадохъ. Съ ножици сдобихъ ги. Казахъ, единъ други мирно да се стрижатъ. Почнаха чирашки. Ала насърдчихъ ги. И следъ мигъ въ дюкяна хвърчаха фъндаци. Данчо ржце пери и вика: „Мустаци! Ще бръсна мустаци!“ Панчо бѣ си лепналъ два чифта мустаци. Седналъ бѣ на стола. Чакаше спокойно майсторъ да го бръсне. Но чевръста Дана му облѣ главата съ сапунена пяна. Дигна се тревога. Майсторътъ пристигна. За гла-

ва се хвана и викна къмъ мене: „Абре Патиране! На какво обърна мойто заведене!

— Майсторе Лавренте, прося извинене! Това сж все мои славни ученици, а твои по-

славни „довеи клиенти“!

И простени бѣхме.

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко! — Твой приятель вѣченъ: Весель Патиранчо